Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Eylül 2015
Sayı: 207

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasi kriz derinleşti
“demokrasi” maskesi çöpe atıldı

Sözde çoğunluğun oylarıyla yönetimi belirlediği bu düzende, yönetimdekiler, oylamayla ortaya çıkan sonuca uygun görmedikleri için yeniden seçim dediler. Sonuçta, sözde demokrasi için yapılanlar, demokrasi ile ilgili söylenenlerin tam tersi! Seçilenler oy verenlere uymuyor, oy verenlerin seçilenlere uyması gerekiyor. İşte düzenin “demokrasisi”!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

<u>Başyazının devamı:</u>

Bir anda tüm demokrasi masallarının açıkça çöpe atılması, siyasi krizin ve onu tetikleyen ekonomik krizin ne kadar derin olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda, tarafların ne kadar şiddetli çatıştıklarını da.

Bugünkü siyasi kriz, ilk değil. Geçmişte az çok değişik biçimlerde, bir çok kez yaşandı. Cumhurbaşkanı ve partisi, bir bütün olarak, bir siyasete bağlanmış durumda. Hem ülke içinden hem de ABD ve Avrupa Birliği'nden gelen tüm baskılara rağmen, izledikleri siyaseti değiştirmeyi çok ağırdan alıyorlar. Neredeyse bir yıldır gündemde olan IŞİD'e karşı askeri operasyona katılma buna örnek. PKK'ya, kendi halkına karşı bir günde harekete geçen ordu, IŞİD'e karşı kaplumbağaları bile geride bıraktı.

İktidardakilerin yollarından dönmemeleri, hiç de bu siyasete çok inanmalarıyla ilgili değil. Arkalarında onları destekleyen, iktidarın ekonomik ve siyasi yönlendiricisi olan, bu dönemde güçlenmiş patronlar gurubu, onların sermayesi var ve onların etkilediği, şu veya bu yolla yönlendirdiği kitleler var. Erdoğan, artık Ortadoğu'nun önderi değil ama onların siyasi temsilcisi, adamı olmaya devam ediyor.

Elbette hem Erdoğan'ın hem de diğer siyasilerin, üst düzey bürokratların içine battıkları yolsuzluk nedeniyle suçlanma kaygısı, siyasi kavgayı şiddetlendiriyor. Patronlar, çıkarlarını korumak için dünden hazır siyasileri, bürokratları yolsuzluğa batırıyor; yolsuzluğu batanlar, konumlarını korumak için her türlü rezilliği yapıyor.

İşte bu nedenle patronların arasındaki çıkar kavgası derinleştikçe, siyasiler birbirleriyle anlaşamıyor, anlaşmıyor. Eğer patronlar isteseydi, bir gün önce yerin dibine batırdıklarını ertesi gün göklere çıkaran siyasetçiler, geçmişte bir çok kez yaptıkları gibi uzlaştırmayı bilirler.

Bugünkü kavgada, ne insan yaşamı ne demokrasi ne haklar ne toplumun geleceği ne de başka bir şeyin önemi var. Milyonlarca insan; işsizlik, yoksulluk, borç içinde çırpınıyor, Kürt illerinde iç savaş var, can güvenliği kaygısı, göçmen dramları, hiç biri, ülkeyi yönettiklerini söyleyenler için sorun değil. Gösterişli toplantılarda, kendi kendilerini överek kendi kendilerine konuşuyorlar.

Bitmek bilmeyen seçim süreci, tüm gerçek sorunların üstünü örtüyor. Ancak sorunlar derinleşerek, gittikçe daha geniş kitlelere acı veriyor. Önümüzdeki seçim sürecinde, sonrasında hükumet kurma döneminde de aynısı devam edecek. Emekçilerin yaşamı alt üst olurken, fabrikalardaki üretim, yaşamı çekilmez yapan feci çalışma koşulları ve düşük ücretler, hiç kesintiye uğramıyor.

Bir seçimle daha oyalanmak için hiç bir mantıklı nedenimiz yok. Emekçilerin sırtından kazandıklarını paylaşamayan patronları ve onların siyasi temsilcilerinin tümünü göndermek için mücadele etmek üzere örgütlenmeliyiz. (03.09.15)

Emekçinin Gündemi

Liranın dolar karşısında erimesinin bedelini emekçiler ve yoksullar ödüyor

Lira, son iki yıl içerisinde dolar ve diğer dövizlere göre sürekli değer kaybediyor. Bazı rakamlar %40'ın üzerinde bir değer kaybından söz ediyor. Ama bu kaybın ağustos ayında, çok büyük seviyelere tırmanmaya başladı. Dolar 2015 yılının başından beri 2.30 seviyelerinden 2.92 TL ve daha ileri seviyeye tırmanarak %27 civarında değer kaybına uğradı. Yani değerinin dörtte birini kaybetti.

Değer kaybının bedelini kapitalistler ve patronlar ödeseler bizce bir sorun olmazdı. Sonuç itibarıyla bu düzen emekçilerin değil, patronların düzeni. Ama gerçekler hiç de öyle değil. TL'nin dolar ve diğer dövizler karşısında erimesinin esas bedelini emekçiler ve yoksulların ödediği çok somut verilerle ortada. Örneğin dolardaki yüksek tırmanış işçi, memur, emekli ve diğer dar ve sabit gelirli kesimlerin gelirlerini hızla eritip satın alma güçlerine çok büyük darbeler vuruyor.

İlk 6 ayda 949 TL olan asgari ücretin ocak ayı başında dolar karşılığı 408 dolar iken bu rakam haziran sonunda 353 dolara düştü. Böylece ilk yarıda asgari ücret %13.4 oranında eridi. İkinci yarı dönem için 1.000 TL olan asgari ücretin karşılığı 373 dolar idi. Aradan daha 2 ay geçmeden, 28 ağustos itibarıyla 343 dolara indi. Böylece asgari ücrette yılbaşından bu yana %15.8'lik bir erime yaşandı.

Memur maşaları için durum daha parlak değil.

Memurların da maaşı eridi

2015 yılı başı ile 28 Ağustos arasındaki sürede, ortalama memur maaşlarının karşılığı 959 dolardan 802 dolara düştü.

Kamu işçilerinin durumu da benzer: Onların da ortalama ücretleri 1.308 dolardan 1.128 dolara geriledi. Ayni dönemde ortalama SSK emekli aylığının karşılığı 466 dolardan 390 dolara, ortalama Bağ-Kur tarım emeklisinin aylığı 317 dolardan 299 dolara, ortalama Bağ-Kur esnaf emekli aylığı 485 dolardan 406 dolara, ortalama memur emekli aylığının karşılığı da 677 dolardan 566 dolara indi.

Yılbaşında 179 dolar olan özürlü aylığı 150 dolar seviyesine düştü ve üniversite öğrenim kredisinin sene başında 142 dolar olan kredisi 113 dolara düştü.

TL'nin dolar karşısında erimesindeki hızlanış bazı çevrelerin anlattığı gibi Çin'de borsanın çökmesinden dolayı değil. Elbette küreselleşmiş bir kapitalist ekonomide bunun etkisi muhakkak var. Ama esas neden bu değil. Esas neden, kapitalist sistemin bunamış ve insanlığı uçuruma sürükleyen, amacının insanlığa hizmet etmek yerine bir avuç para babasının milyarlarına milyar katma ekseninde yürüyen bir düzen olmasında.

Farklı paralar, özellikle de yoksul ülke para birimleri, niçin bu kadar kısa sürelerde bu kadar değer kaybına uğruyor; neden borsalarda balonlar oluşuyor ve bu balonlar patlayıp kitleleri işsizliğe, yoksulluğa sürüklüyor? Dünyadaki bankalarda yeteri kadar para mı yok? Tam tersine dünyada şimdiye kadar görülmemiş miktarlarda para var. Bu para, spekülasyonlar yerine insanların ihtiyacını karşılayacak olan ürün ve hizmetlere yönlendirilse dünyada ne işsizlik ne yoksulluk ne açlık ne de yaşadığımız bu rezaletler olur!

Kapitalist düzenin genetik yapısındaki bozukluk, yıllar içerisinde ekonomik krizlere yol açıp, bunların sürekli büyümesi sonucu ekonomi bütün ülkelerde tıkanıyor. İşte bu tıkanıklıkları kendi yöntemleriyle aşmaya çalışan kapitalizmin emrinde olan devletler, insanları, özellikle de emekçileri, ulus, din, inanç gibi yöntemlerle bölerek hakimiyetlerini sürdürüp sömürü düzenini bütün canavarca davranışlarına rağmen, ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Ekonomik kriz sistemi tamamen tıkadığı aşamada da, 1914 ve 1939'da olduğu gibi, düzenlerini kurtarmak için dünya savaşlarını çare olarak kullanmaktan çekinmiyorlar. Evet, biz emekçiler yeniden büyük, çok büyük bedeller ödemek istemiyorsak dünyaya musallat olmuş bu sömürü düzenini silip süpürüp emekçilerin düzenini kurmalıyız. (02.09.2015)

Metal işçisi, mücadeleyi sürdürüyor

Bursa'da Renault işçilerinin başlattığı metal direnişi, ORS (Ortadoğu Rulman Sanayi) fabrikasına sıçradığında çareyi işçi sözcülerini işten atmakta bulan fabrika yönetimi, bir günlük greve dayanamamış, Türk Metal'i göndermişti. Aradan iki ay geçti. Bu sefer ise hiçbir pazarlığa yanaşmadan kendi protokolünü dayatan, işçi komitesini tanıma sözünü tutmayan yönetim yine işçi attı; bu sefer 177 işçi çıkarıldı.

Bir işçi durumu şöyle anlatıyor; "Türk Metal'in 3 yıllık sözleşmesine çok kızmıştık, imzalamasını istememiştik. Ne güzel kurtulduk bu sendikadan diyorduk, şimdi de fabrika yönetiminin protokolüyle karşılaştık. Bize imzalayın dedikleri protokol süresi belli değil. Yani ne zaman bitecek, bir daha ne zaman değişecek, bir daha ne zaman zam alırız belli değil!" Başka bir işçi; "vardiya amirleri hep eski askerler… Alışmışlar askerdeyken ere kötü davranmaya, ezmeye bize de asker gibi davranıyorlar… Zaten şu an mücadele para meselesinden çıktı. Onlar istiyor ki biz eskisi gibi ses çıkarmayalım. Yahu grevdeki zararının üçte birini işçiye verse iş çözülecek ama yok! İstiyor ki dağılalım, bir daha birlik olamayalım. Zaten MESS'in de yardım ettiği söyleniyor. ORS, MESS'e üye değil... Neden? Çünkü kendi fabrikalarındaki işçilerin de hakkını aramasını istemiyorlar. Renault'tan beri çok canları yandı."

Büyük kâr eden patron, işçilerin gücünü ve birliğini sindirememiş olmalı ki işçilerin belirlediği komiteyle yaptığı görüşmeleri birden kesti. İşyeri komitesinin iyileştirme isteğini hazırladığı bir protokol ile görüşmelere başlamasının üzerinden geçen sürede patronun stok yaptığı ancak 2020 yılına kadar da siparişi olduğu ifade ediliyor.

Grevin sürmesi üzerine patron 600 işçiyi attığını yaymasına rağmen, 1.600 işçi mücadeleyi sürdürüyor.

Türkiye'nin en çok kâr eden 286. şirketi olan ORS, rulman üretiminde neredeyse tek. Yılda 80 milyonu aşkın rulman üreten fabrika, tüm büyük otomobil şirketlerine üretim yapıyor. ORS, Samur şirketler gurubunun. Hasan Aslan'ın sahibi olduğu, Samur şirketler gurubu halı üreticisi. Ayrıca Burdur Mensucat ve Isparta Mensucat Sanayi'nin de büyük sahibi.

Metal işçilerinin süren mücadelelerini destekliyoruz.

Soma'da patron-devlet el ele

Soma davasında, katliamdan kurtulan işçilerin anlattıkları, patronların ve bürokratların el ele verip yasalar yardımıyla, işçilerin ölümüne sömürülmesini nasıl sürdürdüklerini ortaya serdi.

İşçilerin, ailelerinden gizledikleri çalışma koşullarını dinleyen yakınları arasında hayrete düşenler, ağlayanlar, isyan duygularını ifade edenler oldu.

Değil madenlerde zorunlu iş güvenliği kurallarına, en basit ve önemsiz çalışma koşuluna bile uyulmadığı, işçilerin sözleriyle açıkça anlaşıldı: "Çalıştığım yer çok sıcaktı. Hatta son zamanlarda daha da sıcak olmuştu. Günde 10 litre su içiyordum. Yemek yiyemiyordum, yemeğe kalksam oturacak yer dahi yoktu, her yer ıslaktı, konvör geçiyordu." "Müfettişler gelmeden 7-10 gün önce haberimiz oluyor, ona göre hazırlık yapıyorduk. Nereyi kontrol edeceklerse düzene koyuyorduk. Müfettiş gelmeden, sadece ilerlemeye bakıyorduk. Müfettişin habersiz geldiği olmadı. Müfettiş daha yavaş ve güvenli ilerleme ister. Devlet günde 1 metre ilerleme ister, biz bazen 5 metre ilerliyorduk. Müfettiş gelince ilerlemeyi durduruyorduk, gerekiyorsa o bölümü kapatıyorduk. Olmayacak işe olacak diye ısrar ediliyordu. Bunun karşılığında prim vadediliyordu ama hiç prim dağıtılmadı."

İşte bu müfettişlerin, terfi aldığı da ortaya çıktı. Üstelik, SGK'nın patlamanın olduğu ocağın asıl sahibi ve sorumlusu olan devlete ait Soma Kömür İşletmeleri'ni yüzde 100 kusurlu bulan raporuna rağmen.

15 yıl hapis cezasıyla yargılanan iki denetim sorumlusundan Efkan Kurt, Soma'da çalışan diğer iki ocağın en üst düzey sorumlusu, Adem Ormanoğlu ise patlamanın olduğu ocağın baş denetçisi yapıldı.

İşçilerin can güvenliklerini patronlara ya da onlara çalışan bürokratlara emanet etmemeleri gerektiği açık. (01.09.2015)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Belediye

Yeni seçim yaklaşıyor Daha çok çalışacağız!

Yeni seçim belli oldu. Şimdi iş başa değil, en alttakilere düşüyor. Gece gündüz demeden, çok çalışıp partilerinin oylarını arttıracağız. Biz kimiz? İktidar yılları boyunca kölece çalışma ve yaşam koşullarını dayattıkları emekçiler. İşte hakim sınıfın uzlaşmaz çelişkisi. Gün içerisinde insan yerine koyulmayan işçilerden "iktidar" olabilmeleri için daha çok çalışmalarını istiyorlar.

İşyerindeki bütün arkadaşlar, şu veya bu düzeyde şikayetçi. İşçi arkadaşlar şantiye şefinin hakaret ve küfürlerinden bıktı. İşi düştüğü zaman en güzel lafları söylüyor, işi olmadığı zaman bize insan muamelesi yapmıyor, dediler. Mesai saatleri boyunca elde kazma, kürek çalışan işçi arkadaşların her an yorulduğunu söyleyen "şef"in küfürlerine maruz kalması bile bu düzeni değiştirmek için yeterli bir neden.

Sendika, işçi arkadaşlarla toplantı yaptı. Bir işçi arkadaş sendika yöneticilerine şunu söyledi: "Size arkadaşlarımızın çoğu güvenmiyor. Sizin sendikacılığınız bizden imza alana kadar mıydı? İşçi arkadaşlar kandırıldığını düşünüyor." Haklılar.

Sendika yöneticileri ise Bakırköy'de bir iş yerinde çalıştıklarını ve bütün enerjilerini oraya harcadıklarını bahane ettiler. Şaşırmadık. Belediye ihale dosyasını ve şartnameyi talep etmelerine rağmen sendikaya vermiyor. Sendika ise işçilere olanı anlatıp idareye baskı yapmak için mücadeleye çağırmak, mahkemeye başvurmak yerin "ılımlı" yollara başvurarak evrakları almaya çalışıyor. Patronlar, sendika, şefler, müdürler hepsi eksiksiz işçilerle alay ediyor. Ancak işçiler, taşeron ile belediye arasında paslaşmayı hiç de takmıyor, herkes asıl olarak belediye yönetiminin sorumlu olduğunu biliyor.

Siyasi olarak işyerinde en çirkin milliyetçi söylemler arttı. Türk milliyetçileri; yakalım, keselim, bomba yağdıralım hayalleri kuruyor ancak kendi hayatlarıyla ve problemleriyle ilgili konuşmuyorlar. İşçi arkadaşların çoğu Kürt kökenli. En alttakilerin söz konusu savaş olduğunda en ileri görüşlü olduklarını görmek dünyanın geleceği için umut verici. Türk milliyetçisi şefler "asalım, keselim" naraları atarken, işçi arkadaşlar savaşın çirkin yüzünü teşhir etmeye çalışıyorlar. (Bir işçi)

Gıda

İş güvenliğini kimseye emanet edemeyiz

İşçilerin güvendiği ve diğerlerinden ayrı tuttuğu bir kadın sendika temsilcisi ay başında işten ayrıldı. Tüm işçiler, ağır çalışma koşullarından ötürü ayrılmaması için destek olmak istediler ancak taşınmanın neden olduğu ailevi sorunlar nedeniyle ayrıldığını açıkladı.

Sendika, işçiler arasında çok olumsuz karşılanmayan bir erkek işçiyi atadı. Kadın işçi sayısının çok olmasına rağmen, bir kadın temsilci kalmadı. Sendika, bu yöndeki işçi taleplerini de dikkate almadı.

Patron fabrika içinde gezerken, bir kaç işçi, konut yapılmasını istedi. 400 civarında işçi, istekli olup sendikayı da devreye soktular. Fabrikayı taşıyan patron, eski arazide lüks site yapıp milyarlar kazanıyor. Buna rağmen, işçinin sırtından bir de konut yoluyla para kazanmaya hemen hevesli göründü.

İşçinin sırtından para kazanmaya vakit ayıran patron ve idare, iş güvenliği için hiç bir şey yapmıyor. Sürekli çalışma yeri değiştiği için çalışma tekniğine uyum sağlayamayan işçiler, kazaya açık oluyor. Ay içerisinde iki kaza oldu. Bir de hiç sözü edilmeyen, hastaneye gidilmeyenler var. Çünkü hemen işçiyi suçlu gösteren tutanaklar tutuluyor. Tekrarı halinde işçi, işten atılmakla tehdit ediliyor.

Bunlara bölüm amirleri tarafından gizlenen kazaları eklemek gerekiyor. Onların nedeni de yüz günü kazasız geçiren bölümlere göstermelik hediyeler dağıtılması. İSG kurulunda işçi temsilcisi, sendika temsilcisi de var, tüm bunları bildikleri halde ses çıkarmıyorlar. Onlara göre de patron haklı! (25.08.15)

CHP emekçilerin değil, kâr düzenin destekçisidir

Seçim sürecinin yeniden başlaması, siyasi partilerin arasındaki laf yarışının yeniden başlaması demek. Özellikle, iktidardan pay almak için bir süredir fazla çığırtkanlık yapmayan partiler, öne çıkmaya çalışacak.

Bunların başında CHP geliyor. Diğerleri gibi CHP'nin de muhalefeti ve vaatleri, gerçekler üzerine değil, iktidar olma yarışı üzerine. Bu nedenle bugün öne sürdüklerini yarın arkada bırakabiliyor, bugün söylemediklerini yarın öne çıkarabiliyor.

CHP'nin, Üsküdar ilçesinin en fazla destek alan eski müftü adayının yaptığı gibi. Onun tutumu, ne CHP için ne de diğer partiler için ilk değil, son da olmayacak.

Bu düzende siyasi partiler, farklı ekonomik ve sosyal düzenler savundukları için birbirlerinden ayrılmıyor. Hepsi aynı sömürü düzenini savunuyor. Üretim araçlarının, fabrikaların toplumun kontrolünde olması gerektiğini savunan, ücretlerin enflasyona, hayat pahalılığına göre aynı oranda belirli aralıklarla arttırılmasını ya da ücretleri patronların değil işçilerin belirlemesi gerektiğini veya Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunan hiç bir parti yok.

Siyasi partilerin aralarındaki farklılıklar, hangi patron kesiminin çıkarlarını savundukları ve de oy isteyecekleri kitleleri kandırmak için ileri sürecekleri vaatlerin farklılığından ötürü.

İşte bu nedenle CHP'nin elleri kolları bağlı durumda. İktidara yaklaştığını zannettiğinde, “sorumlu muhalefet” yapıp “ellerini hatta tüm bedenini taşın altına” koymaya can atıyor. Düzenin zarar görmemesi amacıyla bir siyasi parti için intihar demek olan oy kaybını bile göze alıyor.

CHP yönetiminin, AKP ile sürdürdüğü koalisyon görüşmelerinde, yaptıkları

açıklamalarda samimi olduklarına inanılabilir. Çünkü CHP gibi ve MHP gibi partilerin var oluş amacı her kriz dönemlerinde düzene dayanak olmaktır. Sadece askeri darbe sonrasındaki siyasi tarihe bakmak bile bunu doğruluyor. Ne zaman ekonomik veya siyasi kriz olsa CHP, SHP, DSP, sağ partilere dayanak olup iktidara destek verdiler. Karşılığında, bir sonraki seçimde meclis dışında kalmayı aldılar. Ama vazifelerini başardılar.

Bugün de CHP aynı yolu izliyor. Seçim döneminde kıyasıya eleştirdiği AKP yöneticilerini, hükumet olma ihtimali belirince övgüye değer görüyor. Yeter ki düzen aksamasın. Kendisine verilene razı.

Önümüzdeki iki aylık seçim döneminde ve sonrasında benzer duruma tanık olacağız. Aslınca CHP'nin, hükumete girebilmek için çok daha suya sabuna dokunmayan bir kampanya yürütmesi daha büyük olasılık.

Emekçiler, emekliler ve köylüler için hala aynı ücret artışlarını ileri sürmeleri, bunun bir işareti. Üç ay önce vaat ettikleri artışın bir karşılığı vardı, bugün ise neredeyse hiç değeri kalmadı. Buna rağmen, AKP'yi fazla zorlamayıp diğer partilerle aralarında farkı kısaltacak, uzlaşmaya daha açık bir siyaset izlemeleri daha büyük olasılık. Zaten, uzlaşma için vaatlerinden, kırmızı çizgilerinden pazarlık başlamadan bile vazgeçmişlerdi.

Diğer bir çok partiden hiç bir beklentisi olmayan ve fayda görmeyen milyonlarca emekçi, CHP'yi ve vaatlerini bir ölçüde umut olarak görüyor. Bizce karşılığı olmayan bir beklenti. CHP'nin yetersiz vaatleri, etkisiz önerileri, sözden dönmeleri, siyasetlerini uygulayamaması, kötü veya beceriksiz yöneticilerinden değil, siyasi sistem içindeki somut konumundan, düzen için oynadığı rolden kaynaklanıyor. Değiştirmesi de imkansız. (02.09.2015)

Göçmenler: Kapitalist Avrupa göçmenleri kabul etmek istemiyor

Aşağıdaki yazı yazıldığı sırada, Bodrum'da iki bebeğin de öldüğü feci olay henüz yaşanmamıştı. İnsanı kahreden bu son gerçeklere rağmen, Avrupalı yöneticilerin ve de göçmenlerin ölümü göze alıp neden kaçmak istediklerinden ve de ölümlü yolculukları durdurmak için neden önlem almadıklarından hiç bahsetmeyip Suriyelilere çok iyi bakmakla övünen Türkiyeli yöneticilerin tutumlarında en küçük bir değişiklik yok. Sadece, göçmenleri engelleyecek önlemlerin ve duvarların daha da yükseltilmesi ve yaygınlaşması gündemde.

Medyanın, göçmenlerin geçtikleri ülke yetkililerinin ve insani yardım örgütlerinin aktardıklarına göre Avrupa'ya şimdiye kadar görülmemiş sayılarda göçmen akını yaşanıyor.

Geçen hafta, sadece İtalya sahillerine bir hafta içerisinde, büyük çoğunluğu Afrika ülkelerinden 4.400 göçmen hiç güvenlikli olmayan gemilerle geldi. Sadece yılbaşından bu yana 2.300 göçmen, yollarda öldü.

Şu sıralar ise on binlerce göçmen, binlerce km'lik yolu yayan yürüyerek, çocuklarıyla birlikte ve neredeyse yanlarını hiçbir şey alamadan Yunanistan ve Makedonya sınır bölgelerine ulaşabildi. Oradan da Sırbistan'a vardılar ve oradan da Macaristan'a geçip, onlara karşı örülen duvarları da aşıp Avrupa Birliği'nin Şengen ülkelerine ulaşmaya çalışıyorlar. Macar sınırını geçen göçmen sayısının, 7 bini çocuk olmak üzere, 42 bin kişi civarında olduğu aktarılıyor.

Makedonya yetkilileri, önce göçmenlerin geçişini engellemeye çalıştı ve yaratılan gerginlik ve kavgalar nedeniyle bundan vazgeçip belirli bir süre için geçmelerine göz yumdu.

Hollande ve Merkel, göçmenlerden bir felaket imişler gibi bahsederek, ağız birliği ile "Avrupa sorumluluklarını yerine getirmeli" gibi açıklamalar yaptılar. Hollande şunu söylemişti: "Bu olay bu sözü edilen aileler için büyük bir sınav ama bu aynı zamanda, onları kabul eden ülkeler için de büyük bir sınav."

Dışişleri bakanı Fabuis ise ekonomik nedenlerle göçmen olanlara karşı sert davranmalı ve "görüşümüz ne olursa olsun" savaştan kaçıp sığınmacı olanlara karşı ise farklı davranılmalı, diyor. Bütün bu nutuklar hep aynı yönde gidiyor: Göçmenlerin gelişi, Avrupalı kitleler ve onların yaşam şartları için bir tehlike oluşturuyor.

Avrupa'daki işsizlik ve yoksulluktan göçmenler nasıl sorumlu tutulabilir? Üstelik onlar bu durumu, nasıl daha kötüye götürebilir? Kapitalistler, krizin bedelini emekçilere ödetmek, tensikatlara başvurmak, sömürüyü daha da artırmak ve Avrupa'daki kitlelerin hayat seviyelerini daha da kötüye sürüklemek için göçmenlerin önemli sayıda gelmesi hiç de beklemedi.

Bir yandan yoksul ülkelerdeki savaşlar ve yaşanan sefaletler ve diğer yandan emperyalist ülkelerde patlama noktasına gelen işsizlik ve yoksulluk, insanlık dışı olan ve her geçen gün daha da yozlaşan kapitalist düzenin farklı iki yüzünü ortaya seriyor.

Eğer Avrupa Birliği gerçekten istese, hiçbir zorluk çekmeden bu göçmenlere kucak açacak olanaklara sahip. Ama bunun tam aksini yaparak, zaten çok zor durumunda olan göçmenlerin durumunu daha da feci kılıyor. Kendi kitlelerine kemer sıkma siyasetleri dayatmakta olan Avrupa devletleri göçmenlerin durumunu fırsat bilerek, kendi kitlelerine karşı hedef göstererek onları günah keçisi olarak kullanıyor.

Avrupa'daki emekçiler bu demagojiye karşı çıkıp halklar arasında geliştirilmek istenen düşmanlık tohumlarına karşı tavır koyup, gerek Avrupa gerek göçmen kökenli emekçiler arasında, bölünmelere fırsat vermemeli. Bugün gelen göçmenlerin büyük çoğunluğu, önümüzdeki dönemde işçi sınıfına katılıp onun bir parçası haline gelecekler ve onlar da sınıfın mücadelelerine katılacaklar. LO (28.08.2015)

Yunanistan:

Çipras'ın istifası bir seçim taktiği

Çipras, başbakanlık görevinden istifa ederek erken seçimin önünü açmış oldu. Bu seçim, hem taktik hem de siyasi amaçlı. Partisi Syriza'dan 30'a yakın milletvekilinin istifa etmesi sonucunda seçim kaçınılmaz oldu. Çünkü Syriza, mecliste çoğunluğu yitirdi. Yeni seçim, belki Syriza'nın güvenoyu almasını sağlayacak ama kesinlikle ne emekçilere ne de kitlelere yeni çözüm olanakları sunmayacak.

Çipras 20 ağustosta televizyonlara verdiği bir açıklamada, artık görev süresinin "sonuna" geldiğini ve bazı anlaşmalara ulaşmak için tavizler verdiğini, ancak önceki anlaşmalara göre "çok daha az şeyler elde edildiğini" belirterek, bu anlaşmaya uyulması gerektiğini ama diğer yandan "zararlı yönlerini azaltmak için de mücadele etmek gerektiğini" belirtti. Ek olarak şunları ekledi; "Hem başarılarını hem başarısızlıklarını seçmenlerin onayına sunmak … kendisi için bir ahlaki zorunluluktu." Sonuçta da şunu söyledi: "Verdiğim mücadeleden dolayı ve de hükumetimden gurur duyuyorum."

Bu kararın aniden alınması ve de halka başvurması, temmuz başında, kemer sıkma kararlarına karşı halka referandum çağrısında bulunmasına benziyor. Ama bu defa Çipras, sadece rakipleri geleneksel düzen partilerine karşı gelmekle sınırlı kalmayıp, kemer sıkma siyasetleri uygulandıkça kitlelerin artan hoşnutsuzluğu karşısında kendi içindeki muhalefetle de çatışmak zorunluluğu ile karşı karşıya.

Çipras, ülkedeki ekonomik durumu değiştirmek için taviz vermek istediğini ve de borç verenler ile anlaşıp pazar ekonomisine saygılı olacağını inkar etmedi. Alacaklılar, sürekli baskı uyguladı ve sonunda istediklerini elde ettiler. Şimdi üçüncü plan imzalandı ve sıra uygulamaya geldi. Çipras, bunları uygulamak için hem belirli bir istikrara hem de içteki eleştirilerin son bulmasına ihtiyaç duyuyor.

20 eylülde yapılması kararlaştırılan erken seçim, Çipras'a istediği manevra alanlarını sağlayacak mı?

Çipras karşısında, Yeni Demokrasi ve Pasok gibi kitlelere çok acı anılar bırakan geleneksel partileri bulacak. Zaten Syriza'ya oy veren kitlelerin çoğunluğu, bu partilere olan tepkilerinden dolayı oy verdiler ve Syriza'dan da fazla bir şey beklemiyorlardı.

Syriza içerisinde muhalefet oluşturan başka bir lider olan Lafazanis, 25 kişilik bir ekip oluşturup Halk Birliği ismi altında yeni bir parti kurdu ve gelecek seçime katılıp siyasi bir çıkış yapma peşinde. Syriza'nın iktidar olmadan önce attığı nutukları temel alarak yeniden "memorandum karşıtı geniş bir cephe (…) ülkeyi yeniden inşa etmek için geniş bir demokratik cephe oluşturmak…" gibi söylemler geliştiriyor. Ama Lafazanis de tıpkı Çipras gibi kesinlikle emekçilerin çıkarlarını savunan bir siyaseti temsil etmiyor.

Çipras, kitlelerin gönlünü alarak, belirli bir ölçüde olsa da, meclisteki zorunlulukların dışında ve partiler üstünde kalarak kişiliğini ön plana çıkararak siyasetini sürdürmek istiyor. Çipras, bu siyaseti en kısa sürede, hiç zaman kaybetmeden uygulamak istiyor. Çünkü son kamuoyu yoklamaları, kitlelerin önemli kesimlerinin desteğini yitirmediğini gösteriyor ama önümüzdeki günlerde kemer sıkma karaları uygulanmaya başlayınca artık iyice yıpranabilir.

Çipras seçimlerde belki de olumlu sonuç elde edebilecek. Ancak bu seçim sonuçları, kitlelere karşı uygulayacağı kemer sıkma önlemlerinde bir değişiklik yapmayacak.

Uluslar arası alacaklılar, hem Yunan hükumetine hem de kitlelere karşı nasıl hor görülü olduklarını fazlasıyla ortaya koydular. Onlar, karşılarında hiçbir engel istemiyor. Onların tek istekleri Yunan emekçilerine ve yoksul kitlelere bedel ödetmek. Onlara geri adım attıracak olan ne hükumet ne de seçimler. LO (28.08.2015)

Ardı ardına borsa çöküşleri:
Krizin yeni yansımaları

24 ağustos, dünya borsaları için yaşanan yeni bir düşüşle, kara pazartesi, günü oldu. Şangay borsası ardından Shenzhen, Tokyo ve de Avrupa borsalarında da çöküşler yaşandı. Artık iktisatçılar da "borsa çöküşü" deyimini kullanmaktan çekinmiyor.

Şangay borsasında, hazirandan bu yana %37'den fazla düşüş oldu. Çin hükumeti bir sürü çabalarına, örneğin iki Çin bankasına 117 milyar dolar aktarmasına rağmen, borsa çöküşünü bir türlü engelleyemedi. 24 ağustos tarihli Le Monde gazetesi; "yatırımcıların yaşadığı panik, yersiz" diye başlık atmasına rağmen borsada spekülasyon yapanların, paralarını çekmeye devam etmesi durmadı.

Mantıksız ve koyun sürüsü gibi davranma, finans spekülatörlerinin tutumlarının bir özelliği. Şangay borsası geçen sene de aynı mantıkla, hiçbir ciddi gerekçe olmadan %150'lik bir artış yaşadı ve başka bölgelerden akan veya buharlaşan paraları çekmişti.

Spekülatörleri, paralarını borsadan çekmeye iten nedir? Bunun gerçek nedenini kimse söyleyebilecek konumda değil. Çin borsalarına önceden akın eden para ve spekülasyon amaçlı işlemler, bu ülkenin ekonomik büyüme varsayımları temelinde oluyordu. Çin ekonomisi birkaç aydan beri durgunluk yaşıyor. Çin hükumeti, bu soruna çare bulmak amacıyla, ihracatı artırmakta etkili olarak bilinen parasal yöntem olan devalüasyona, yani parasının değerini düşürme yolunu başvurmuştu.

Çin ihracatındaki durgunluk, dünya ekonomisindeki genel bir durgunluktan mı kaynaklanıyor, yoksa durgunluğun da ötesinde bir gerileme mi yaşanıyor?

Bazı yorumcular, ham madde fiyatlarında, özellikle de petrol, maden, kömür fiyatındaki düşüşün, üretimdeki gerilemeyi yansıttığını belirtiyor. Ama tüm ham maddeler, tıpkı ticaret alanına giren tüm ürünler veya ticaret için kullanılabilecek her şey, spekülasyon aracına dönüşebilir. Bir ürünün fiyatlarının birkaç ay içerisinde iki katına çıkması gerçek ekonomi ile olan bağlarını yansıtıyor olmasa gerek.

Spekülasyon gerçek ekonomiye bağlı olmasa da, tamamen de kopuk değil. Spekülasyon, üretilen gerçek toplumsal zenginliğe kapitalistler tarafından el konulmasıdır. Ama üretilen zenginlik, insan emeğinin ürünü. Üstelik 2008 yılında olduğu gibi devlet yöneticileri, devlet kasalarından aldıkları büyük miktarlardaki parayla spekülasyon sonucu iflas etmiş büyük sermaye çevrelerini kurtardıklarında, bunu kitlelerin, yani her şeyden önce emekçi kitlelerinin paralarıyla yapıyor.

Biriken sermaye miktarlarının, giderek çok daha büyük oranlarda spekülasyona gidip gerçek yatırım alanlarını terk etmesi, günümüze damgasını vuran bir durum. Kapitalistler, büyük kazanç elde etmek için artık kendi ekonomilerine güvenmiyor. Pazar kapasitesinin, yani satın alma gücünün artmadığını görüyorlar.

Bu durum, 2008 krizinden sonra daha da büyüdü, çünkü alınan bütün önlemler yani kemer sıkma siyasetleri, kitleleri daha da yoksullaştırdı. Ama diğer yandan kapitalistlerin kârı azalmadığı gibi giderek daha da arttı ve emekçileri daha da fazla sömürerek, hayat seviyelerini düşürdüler.

2013 yılında, dünyadaki en büyük 500 şirketin kârı 2 trilyon dolara tırmandı. Kapitalistler bu devasa miktarlardaki kârı, bütün emekçi kitlelerine ve yoksullara karşı yürüttükleri savaş sonucu elde edip çılgın spekülasyonlarda kullanıyor. Aynı şekilde 2008 krizinden bu yana devletlerin bankalara aktardığı trilyonlar, spekülasyona gidip her an patlayabilecek ekonomik balonlar ve borsa çöküşlerini oluşturuyor.

Devletler bu defa da yeterli parayı bulup ekonominin uçuruma sürüklenmesini engelleyebilecek mi? Yoksa bu son borsa çöküşü, "uzmanların" son dönemde moda haline getirdikleri bir deyim olan "ekonomik sistemi" çökertecek mi? Bunu kimse bilemez. Tek bildiğimiz bir şey var, o da devletlerin, borsaların çöküşünü engellemek için kullandıkları milyarlar emekçilerin cebinden çıkacak. Tıpkı önceki dönemlerde kapitalistlerin spekülasyonlar yoluyla biriktirdikleri servetler gibi.

Kapitalist düzen insanlığı felaketlere, geriye ve çöküşlere götürüyor. Bu düzeni bir an önce yerle bir etmeliyiz. LO (8.08.2015)

Barış süreci, AKP'nin yeniden başlattığı iç savaş ve bedelini ödeyen Kürt ve Türk kitleleri

Kürt halkının ulusal hakları için verdiği mücadele son 30 yıl içerisinde 40 bin insanın hayatını kaybetmesine, ki bu insanların büyük bir çoğunluğu Kürt kökenlidir, yol açtı. Bu sürecin ek bir sürü bedel ve maliyetleri oldu. Örneğin milyonlarca Kürt, evlerini barklarını terk edip göç etmek zorunda kaldı, yoksulluğa sürüklendi. On binlerce insan işkence gördü, ceza evlerinde yıllarca yattı.

Ayrıca, iç savaş için milyarlarca dolar harcandı. Bazı veriler 300 milyar dolardan daha fazla paralar harcandığından söz ediyor. Bu paralar insanların refahı için de harcanabilirdi. Tabi ki silah tüccarları ve savaş ile çatışmalardan nemalananlar, bundan hiç de şikayetçi değil.

Barış süreci

AKP iktidarı Türk burjuvazisinin temel isteklerini göz önünde bulundurarak bir "Barış süreci" başlattı. Hatırlanacağı gibi büyük patronların bir kısmı daha 1993'te, yani iç savaşın başladığı 1983'ten 10 yıl sonra, Sakıp Sabancı'nın ağzından "çatışmalar 10 yıldan beri sürüyor, bu sürede 100 miyar dolar harcandı ve bir çözüm bulunamadı" gibi açıklamalarda bulunup, artık askeri çözümden vazgeçilip siyasi bir çözüm bulunması yönünde siyaset oluşturmaya başladılar.

İşte burjuvazinin bir kesiminin artık siyasi çözüm tercihini ön plana çıkarması sonucu olarak AKP'nin PKK ile bir barış sürecini başlatması gündeme geldi.

İlk aşamada gizli görüşmelerle, özellikle MİT ile PKK temsilcileri arasında, bir süreç başlatılıp silahların susturulması kararı alındı. Özellikle de "anneler ağlamasın", "gençler ölmesin", "savaşa son" gibi eksenler etrafında yoğun medya kampanyaları sonucu, milliyetçilerin ve aşırı sağın karşı çıkmalarına rağmen, kitlelerin büyük bir çoğunluğu barış sürecine ikna oldu.

Barış süreci çerçevesinde Kürt halkına ne vaatlerde bulundu ve ne verildi?

Her şeyden önce en ucuz olan Kürtlerin kendi ana dilinde yayın organlarına, gazete, radyo, televizyon yayınlarına sahip olma hakkı tanındı. Ama insanın karnı bunlarla doymuyor! Yani Kürt bölgelerine, sınırlı da olsa belirli bir ekonomik refah getirilmeliydi. İşte Türk burjuvazisi için de en çok zor olan budur. Özellikle de ekonomik krizin her geçen gün daha da büyüdüğü bir ortamda.

Kürt bölgelerinde Barış Sürecinin ete kemiğe bürünebilmesi için bu bölgelerde Kürt burjuvazisine, en azından önemli kesimlerine, diğer şehirlerde olan burjuva ayrıcalıklarını tanımak ve vermek gerekiyor. Yani büyük kazançlar getiren iş imkanları, önemli resmi ve sivil mevkiler, koltuklar Kürt kökenli burjuvalara aktarılmalı. Ek olarak da Kürt emekçi ve yoksullarına daha iyi iş imkanları, daha iyi bir hayat seviyesi, dahi demokratik bir ortam sağlanmalı.

Türk burjuvazinin kendisi büyük emperyalist güçlere bin bir şekilde hem ekonomik hem de siyasi ve askeri olarak bağlı. Bu nedenle de ekonomik olanakları sınırlı. İşte bu sebeplerden dolayı Kürt burjuvazisine ve özellikle de Kürt emekçi ve yoksullarına kırıntılardan başak bir şey veremez.

ABD başta olmak üzere emperyalist ülkeler, 2002 yılından sonra istikrarsızlığın gelişmesini önlemek amacıyla Türkiye'yi ekonomik açıdan önemli ölçüde desteklediler ve önünü açtılar. Çünkü Avrupa'da kullanılan petrol ve doğal gazın %70'e yakını, Ortadoğu'dan gidiyor ve Türkiye'nin istikrarının bozulmaması onlar için önemli.

AKP hükumeti, "Yeni Osmanlıcılık" hayallerine kapılıp bölgede daha hakim bir konuma gelme rüyaları görmeye başladı. Bu stratejinin bir parçası da HDP üzerinden, İmralı ceza evinde bulunan Abdullah Öcalan'ı da kullanarak Kürt bölgelerinde kalıcı ateşkesi uygulayabilecek ve belirli ayrıcalıklar karşısında AKP iktidarının bir uzantısı gibi davranacak bir oluşumu yaratmaktı.

Özellikle 2012 yılından sonra bu "Süreç" AKP için oldukça iyi gidiyordu. Öyle ki haziran 2013'te Gezi mücadeleleri ve ardından yaşanan kitle hareketlerinde ne PKK ne de HDP, AKP'ye karşı yapılan bu eylemlere fazla destek vermedi ve ciddi bir şekilde katılmadı.

Barış Süreci, 2015 başına kadar ve hatta nisan 2015'e kadar "çok iyi" gitti. Erdoğan'a çok

yakın AKP ileri gelenleri ile HDP temsilcileri arasında sık sık ve uzunca görüşmeler yapılıyordu.

Perde arkalarında bir sürü planlar yapılıyordu. Bunların çoğu kamuoyundan saklandığı için detaylarını bilmiyoruz. Ama 7 haziran seçimlerinden birkaç hafta önce “Dolmabahçe anlaşması” diye bir anlaşma gündeme geldi ancak Erdoğan “böyle bir anlaşmadan haberim yok” gibi açıklamalar yapıp bunu kesinlikle kabul edemeyeceğini enine boyuna anlattı.

Karşı tarafta HDP temsilcisi Demirtaş ise Erdoğan’a karşı sert tavırlar koymaya başlayarak “Seni başkan yaptırmayacağız” eksenin de bir seçim kampanyası sürdürdü.

Seçim öncesi kamuoyu yoklamaları, HDP’nin seçim barajını açacağı ve AKP’nin mutlak çoğunluğu elde edemeyeceği ve bunun sonucu olarak da Erdoğan’ın “başkanlık” hayallerinin suya düşeceği ortaya çıkınca, HDP binalarına ve mitinglerine silahlı, bombalı saldırılar oldu.

Özellikle de seçimden iki gün önce Diyarbakır’daki büyük HDP mitingine çok feci iki bombalı saldırı yapıldı. 4 kişi öldü ve 100 kişi yaralandı. Ama tüm bunlar seçim sonuçlarını değiştirmedi.

Seçimden hemen bir gün sonra Erdoğan ve çevresi ne koalisyon ne de “Barış Süreci” istemediklerini açıkça ortaya koydular. Ardından da kısa bir süre sonra Suruç’ta yapılan bombalı saldırıda 33 genç katledildi ve hemen ardından gizemli bir şekilde 2 polis öldürüldü.

Yani AKP iktidarı, iç savaş ortamını iyice hazırlamaya başladı. Ardından da IŞİD’i bombalama fırsatını kullanan AKP iktidarı, PKK’nın Kandil’deki üstlerini yoğun bir şekilde bombalamaya başladı. Böylece de iç savaşın AKP iktidarı tarafından başlatılması kesinleşti.

Niçin yeniden iç savaş başlatıldı?

7 haziran seçimlerden sonra yaşanan durum, çarpık da olsa burjuva demokrasilerinde yaşananlardan biraz farklı: Normalde seçimleri kaybeden parti ve liderler, iktidardan çekilir ve de hoşnut da olmasalar da yine imtiyazlı konumlarını devam ettirirler. Siyasi bazı hırlaşmalar olsa da kendilerini mahkemelerde suçlu sandalyelerinde veya ceza evlerinde bulmazlar.

Ancak şimdi Türkiye’de farklı olan bu. Erdoğan ve çevresi, iktidarı kaybettikleri andan itibaren hemen hazırda bekleyen “yolsuzluk dosyaları” deveye girecek, 17 ve 25 Aralık 2013 dosyalarının işlemleri başlayacak!

Erdoğan'ı destekleyen patronlar, ayrıcalıklarını yitirecek, bugün rakiplerine yaptıkları durumlara düşebilecekler. Erdoğan ve çevresindekilerin, Cem Uzan’lara yapıldığı gibi sadece servetleri gitmeyecek… çok ağır cezalara da çarptırılma konusu gündeme gelecek!

Yukarıda anlatılan tüm bu nedenlerden dolayı AKP iktidarı, kararlaştırdığı 1 kasım erken seçiminde mutlak çoğunluğu elde edebilmek için bir iç savaşı göze aldı.

Bu savaşın bedelini gerek Kürt gerek Türk kökenli insanlar, gençler ve özellikle emekçi ve yoksul kesimlerden gelen insanlar; hayatları pahasına, feci acılar çekerek, savaşın bilinen tüm vahşetlerini yaşayarak ödüyorlar ve ödeyecekler.

Kürt ve Türk emekçileri şunu iyice görmeli: Canavarlaşan bu kapitalist sömürü düzeni AKP gibi iktidarlar ve Erdoğan gibi siyasetçiler yaratıyor ve kriz devam ettikçe de yaratmaya da devam edecek. Hatta AKP, iktidarını koruyabilmek için daha büyük savaşları bile göze alabilir. Krizin ulaştığı bu son aşama nedeniyle böyle bir şey her zamankinden çok daha büyük olasılık.

AKP’nin İç Güvenlik Yasasını (devlet makul şüphe ile yani gözün üstünde kaşın var bahaneleriyle, istediği kişi veya kişileri keyfi bir şekilde tutuklayabilecek) tam da bu ortamda çıkarması bir rastlantı olmasa gerek!

Düzen partilerinden gerçek çözümler beklemek boşuna. Bizler Türk ve Kürt kökenli emekçiler olarak hemen bu iç savaşa dur demeliyiz ve de insanlığa yakışır yeni bir düzenin temellerini hazırlamak için şimdiden gerekenleri yapmak amacıyla kendi öz örgütlerimizi oluşturmaya başlamalıyız. (03.09.2015)

Anma... Anma... Anma...

12 Eylül darbesinin kanlı mirası hala etkili

Çatışma ve baskıların artmasıyla, daha önce 12 Eylül faşizminden söz edilmesi gibi AKP faşizminden söz edenlerin sayısı arttı. Türkiye faşizmle yönetilmedi ancak askeri darbelerle uzun yıllar yönetildi. Soyut bir "faşizm" laflarını bir kenara bırakıp darbenin zulmünü akılda tutmak daha önemli.

12 Eylül askeri darbesi tüm siyasi ve sosyal yaşamı adeta sıfırlayıp yeniden, kendi izin verdiği ölçüde ve biçimde başlamasına yol açtı. Tüm bunlar, patronların kâr düzenin korunması için yapıldı.

Dış borcu ödeyemediğini açıklayan başbakan Demirel "70 cente muhtacız" sözü ile durumu özetliyordu. Krize; işsizlik, kıtlık ve hakları için mücadele eden işçilerin grevleri eşlik ediyordu. Dış borcu ceplerini dolduran patronların ekonomik düzeni, kalıcı bir refah getiremediği gibi krizin yükünü işçi sınıfına yıkmak istiyorlardı. Siyasetçilerin kalkınma masalları da kitleleri uyutmuyordu.

Bugün nasıl emperyalist yöneticiler, İran, Küba gibi en umulmadık ülkeleri, dünya pazarına eklemek için çaba gösteriyorsa o dönem de "neoliberal" denen aynı siyaset izleniyordu. Türkiye benzer durumdaydı ve Türk patronlar da bu yolla hem krizden çıkmak hem de büyümek istiyordu.

"Neoliberal reformlar" toplumu dönüştürdüğü için tepkiyle karşılanıyor, emekçi muhalefeti baskıyla engelleniyor, sağ hükümetleri işbaşına geçirmek için askeri darbeler destekleniyor ya da lafta kınanıp işbirliği yapılıyordu.

Darbeye karar verildikten sonra topluma dayatmak için uygun ortamın oluşturulmasında patronlar-siyasetçiler-devlet kurumları el ele çalıştı.

Hükumet vardı ama mecliste cumhurbaşkanı seçilememesi, siyasi sistemin tıkandığına bahane oldu. Siyasi partilerin bilinçli uzlaşmaz tutumları nedeniyle 114 turun sonunda, darbe gününe kadar cumhurbaşkanı seçilmedi.

CHP'de işin bir parçasıydı. Ekim 1979'da yapılan seçimde CHP birince parti çıkmasına rağmen, TÜSİAD patronlarının eleştirilerini bahane eden başbakan Ecevit, istifa ederek Demirel'e başbakanlık yolunu açtı. Demirel'in ilk işi "sandalyesiz bakan" denen Özal'ı en üst düzey bürokrat yaparak, sözde krizi önleme gerekçesiyle kamu harcamalarının kısılması, kamu ürün ve hizmetlerine zam yapılması, ücretlerin düşürülmesi gibi düzenlemeleri içeren 24 Ocak Kararlarını hazırladı.

Artık iş, bu kararları uygulayacak askerlerin yönetime gelmesine kaldı. Sekiz aylık sürede uygulanan çatışma ve şiddet ortamı, darbenin topluma kabul ettirilmesi için yeterli oldu.

Darbe ile önce hükumet görevden alındı, meclis ve tüm siyasi partiler, Türk-İş dışında sendikalar, Türk Hava Kurumu, Çocuk Esirgeme Kurumu ve Kızılay dışındaki tüm dernekler (23 bin 677 dernek) kapatıldı, 1970 darbesiyle değiştirilen 1961 Anayasası uygulamadan kaldırıldı.

Türkiye, 13 sıkıyönetim bölgesine ayrıldı, 13 general sıkıyönetim komutanı olarak atandı. Askeri yönetim, kasım 1982 yılında yapılan halk oylamasıyla kabul edilmesiyle sözde bitmişti. Gerçekte dokuz yıl sürdü. Sıkıyönetim, 32 ilde 4 yılı aşkın, 27 ilde 5 yılı aşkın, 4 ilde 6 yılı aşkın, 4 ilde de 7 yılı aşkın süre devam etti. Kürt illerinde sıkıyönetimi, 2000'li yıllara kadar sürecek olan Olağanüstü Hal yönetimi izledi.

Askeri yönetim döneminde hapishanelerdeki insan sayısı, bugünkü rekora ulaşamadı ama toplumsal baskı daha geniş kesimleri etkiledi: 30 bin kişi *sakıncalı* olduğu için işten atıldı. 14 bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı. 30 bin kişi *siyasi mülteci* oldu.

Askeri darbenin esas sonucu; başta işçiler olmak üzere tüm emekçilerin ücretlerinin satın alma gücü yarı yarıya erimesi oldu. Baskıcı ve dini gerici, Türk milliyetçisi bir toplumun oluşturuldu ve emekçilere sendikal, siyasi ve sosyal örgütlenme neredeyse yasaklandı. Elbette patronlar, istedikleri konumlara ulaştılar, amaçlarını gerçekleştirdiler.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 5 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 10 Pound.